

tage, at den Rente, som ligger til Grund for Forsikringens Beregning, nemlig 4 pCt., er højere end Gjennemsnitsrenten vil blive her i Landet. For at kunne afgjøre det, maa man have Erfaring for et længere Tidsrum end de forløbne 15 Aar. Det er et stort Held for Anstalten, at den har begyndt sin Virksomhed i en Periode, hvor det var muligt at indvinde højere Rente end 4 pCt., idet den der har været i Stand til strax at arbejde et Reservecapital op, som Anstalten jo maa sætte Pris paa at have, skjøndt den har Statsgaranti bagved. Men efter disse 15 Aars Forløb have vi allerede set nu, at Renten hurtigt og stærkt kan gaa ned, og hvem kan indestaa for, at Nedgangen i Renten ikke vil blive endnu betydeligere, end den er for Dieblisset. Bliver det Tilfældet, vil man snart komme til det Tidspunkt, hvor Gjennemsnitsrenten for den samlede Tid fra 1870 til nu ikke har været over 4 pCt. Altsaa allerede nu at ville uddele Bonus af den for meget indbundne Rente, er i mine Tanker aldeles utilstedeligt. Jeg vil indrømme, at man kan komme dertil, at den Tid kan komme, hvor man maa sige: Den Rente, som ligger til Grund for Tarifberegningen, nemlig 4 pCt., er lavere end den Gjennemsnitsrente, som indvindes af Formuen, og altsaa vil Tarifen kunne gøres billigere ogsaa af Hensyn til Renteforholdene. Men vi have endnu langt fra den Erfaring, at vi ville kunne sige, at det vil være forsvareligt at nedsætte Tarifen paa Grund af, at Kapitalen giver større Rente end 4 pCt., og saa er ogsaa dermed givet, at det efter min Mening ikke kan være forsvareligt at uddele som Bonus nogen Del af det, som er indbundet i en gunstigere Periode af højere Rente under Forventning om, at Renten ikke senere skal synke under 4 pCt. — Vædringsforslagene under Nr. 4 og 5 angaa et mindre betydeligt Punkt, nemlig Spørgsmaalet om, hvilke Honorarer der vil være passende for den Domskommisjon, der forudsættes nedsat. Jeg skal for det Første derom bemærke, at det er aldeles umuligt at beregne, hvor stort et Arbeidskvantum der vil komme til at foreligge for denne Kommission. Det er aldeles umuligt. Det vil være vanskeligt blot at have et Skøn derom, men at sige noget Bestemt derom, er umuligt. Det kommer nemlig ikke alene an paa, hvor stort et Arbeidskvantum der skal præsteres, men hvad det kommer mere an paa, er, at Honorarerne ere saadanne, at de svare til de Dommeres Anseelse, som man betror uden nogen Appel at afgjøre saa vigtige Spørgsmaal. Det forekommer

mig uden Fornærmelse altsaa at være noget smaaligt, om man vilde nedsætte med nogle saa Tusinde Kroner Bederlaget for den Domskommisjon, som man betror uden Appel Bedømmelsen af disse vigtige Sager. Det er jo Beløb, som blive væsentlig at betale af selve Selskabet, og som altsaa ikke komme Statteborgerne til Byrde. Jeg vilde altsaa meget beklage, om de af mig foreslaaede Honorarer skulle blive nedsatte. Vædringsforslaget under Nr. 6 skal jeg ikke gjøre nogen Indvending imod. Det har forekommet mig at være en Selvfølge, at naar et Forslag, som det her foreliggende, bliver vedtaget nu, vil det blive efterfulgt af lignende Forslag, naar Forhold som de, der i Dieblisset ere til Stede, tale derfor. Naar Forslaget under Nr. 6 vedtages, vil det altsaa efter min Opfattelse kun sige dette, at man hvert 5te Aar, naar Hovedopgjørelsen har fundet Sted, skal forelægge Forslag om, hvormeget der kan blive at uddele i Bonus. Altsaa det bliver udtalt i en Lovparagraf, hvad jeg anser for at være en Selvfølge, hvis den første Bonusudbetaling bliver vedtagen. — Først kommer til det sidste Vædringsforslag, det under Nr. 7, der er stillet af et Mindretal, vil jeg endnu kun gjøre et Par Bemærkninger, som jeg vil knytte til, hvad der blev udtalt af den ærede Ordfører for Flertallet. Den ærede Ordfører for Flertallet udtalte, at naar den Forsørgede dør for Forsørgeren, har Forsørgeren aldeles ikke Noget for, hvad han i Aarenes Løb har betalt. Jeg tror ikke, at den ærede Ordfører kan have ment dette fuldt ud, saaledes som han sagde det, thi det er dog ganske klart, at Forsørgelsesrenten bliver erhvervet for alle Forsørgere derved, at de paa en Maade ere Arvtagere af de Forsørgere, hvis Forsørgede dør for dem. Dersom en Forsørger, hvis Forsørgede dør for ham, skulde have tilbagebetalt, hvad han har betalt uden at faae Nytte deraf, er det ganske klart, at alle Forsørgere havde maattet betale meget højere Præmie for Forsørgelsen end de betale nu. Jeg er ganske vis paa, at den ærede Ordfører heller ikke mente det saa skarpt og bestemt, som han udtalte det, og det var ogsaa i Forbindelse med Spørgsmaalet, om der billigvis kunde tilfalde den Forsørger, der havde overlevet den Forsørgede, Bonus, at han fremkom med disse Udtalelser, og begrændset hertil har jeg allerede udtalt, at jeg ikke vil gjøre nogen Indvending derimod. Det er jo Vædringsforslaget under Nr. 1 sammen med Vædringsforslaget under Nr. 3, der bestemmer dette. Naar den ærede Ordfører endvidere i al Umindelighed udtalte, at han ansaa